

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **B. V. H.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2016, č. j. MV-80618-6/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 30. 6. 2016, č. j. MV-80618-6/SO-2016, jímž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 4. 2016, č. j. OAM-2524-20/DP-2011. Správní orgán I. stupně usnesením dle § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavil řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě odkázal na původní rozhodnutí žalovaného (ze dne 1. 3. 2016, č. j. MV-108251-12/SO-2013 – pozn. soudu), z něhož jednoznačně vyplýval právní názor žalovaného spočívající v tom, že s přihlédnutím k vytvořeným rodinným vazbám žalobce na území České republiky nemůže usnesení o zastavení řízení, které bylo shodně zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu, obstát. Uvedl, že správní orgán I. stupně neměl zákonné oprávnění setrvávat na svém právním názoru, ale měl dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu postupovat v intencích závazného právního názoru, který byl žalovaným v minulosti formulován. Pokud správní orgán I. stupně závazný právní názor nadřízeného orgánu nerespektoval, je jeho rozhodnutí nezákonné. Zdůraznil, že se žalovaný zachoval zcela nepochopitelným způsobem a především nezákonně, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezrušil, jak mu velí zákon, ale rozhodnutí, které bylo v rozporu s jeho původním rozhodnutím, potvrdil. Tím žalovaný porušil zásadu právní jistoty, přiměřenosti a předvídatelnosti správních rozhodnutí, jakož i zásadu, aby ve stejných věcech orgány veřejné moci rozhodovaly obdobně. Žalovaný podle žalobce zcela ignoroval své procesní postavení nadřízeného správního orgánu a na místo, aby se řídil svým původním právním názorem, přejal názor správního orgánu I. stupně. Žalobce považoval rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, což je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Dále uvedl, že tvrzení žalovaného, že žalobce je v „procesní pasti“, jako přezkoumatelné odůvodnění nemůže obstát. Zdůraznil, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že změnu právního názoru dostatečně odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Poznamenal, že pokud nastane situace předvídaná v § 62 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tj. nabytí právní moci rozsudek ukládající trest vyhoštění nebo nastane vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než nevyhovět žádosti o pobytové oprávnění, neboť toto ustanovení nedává správnímu orgánu žádný prostor pro správní uvážení.

Správní spis

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná v období od 2. 7. 2008 do 1. 7. 2010. Dne 26. 5. 2010 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Rumburk, skupina povolování pobytu Děčín, rozhodnutím ze dne 29. 6. 2010 žádost žalobce zamítla. K odvolání žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podanému prostřednictvím jeho tehdejšího právního zástupce žalovaný svým rozhodnutím ze dne 4. 4. 2013 rozhodnutí tohoto správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

5. Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Rumburk, skupina povolování pobytu Děčín, rozhodnutím ze dne 19. 6. 2009, č. j. CPUL-01880-14/CI-2009-044064, udělila žalobci správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 9. 11. 2009, č. j. CPR-10775/ČJ-2009-9CPR-V237, zamítnuto. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2010, č. j. 8 Ca 356/2009-36, zamítnuta; tento rozsudek nabyl právní moci dne 31. 8. 2010.
6. Usnesením ze dne 10. 7. 2013, č. j. OAM-2524-10/DP-2011, správní orgán I. stupně zastavil řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání dle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu. Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2016, č. j. MV-108251-12/SO-2013, žalovaný zrušil usnesení správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
7. Spisová dokumentace byla následně doplněna o rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 196/2013-49, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2013, č. j. MV-2555-4/SO/sen-2013, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 10. 2012, jímž bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Usnesením ze dne 29. 4. 2016, č. j. OAM-2524-20/DP-2011, správní orgán I. stupně řízení o této žádosti opětovně dle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím právního zástupce odvolání, které bylo doplněno dne 19. 5. 2016. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 30. 6. 2016.

Ústní jednání soudu

8. Při jednání soudu konaném dne 10. 10. 2018 právní zástupce žalobce setrval na tom, že žaloba byla podána důvodně a soud by jí měl v plném rozsahu vyhovět. Vyslovil přesvědčení, že žalobce byl oprávněn podat na území České republiky předmětnou žádost, neboť mu zde vznikla fikce pobytu. K tomu podotkl, že z usnesení zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 15 A 128/2016-20, lze dovodit, že soud souhlasil s pobytem žalobce na území České republiky, přesto žalovaný odmítl tuto skutečnost akceptovat a mj. odmítl žalobci vystavit tzv. překlenovací štítky apod. V důsledku této skutečnosti byl žalobce nucen opakovaně se podrobovat správnímu řízení o jeho vyhoštění. Uvedl, že pro žalobce je žalobou napadené rozhodnutí nepřijatelné, když jeho dvě děti a manželka mají na území České republiky trvalý pobyt. Zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí zřetelně představuje silný zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Poukázal na to, že žalovaný se v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, nezabýval přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a celé jeho rodiny. V této souvislosti zdůraznil, že žalobce nemá žádné zázemí na území Vietnamu, což ostatně i vyplývá z výsledku manželky, který je zachycen v protokolu ze dne 5. 10. 2018. Dále zdůraznil, že požadavek žalovaného na osobní podání žádosti v zemi původu žalobce je nesmyslný a pro žalobce nespravedlivý, když nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nikterak garantovat, že při vycestování do země původu se žalobci podaří tuto žádost, navíc v reálně únosné době, podat, neboť podávání těchto žádostí fakticky nefunguje, podmínky se neustále mění, čehož využívají rozličné mafiánské subjekty. Dokladem toho byl v minulosti dle právního zástupce žalobce nefunkční systém VISAPOINT, který byl právě pro nefunkčnost v mezidobí zrušen.

9. Žalovaný se z ústního jednání soudu nařízeného na 10. 10. 2018 předem omluvil, přičemž souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel zemřel nebo zanikl, pokud v řízení nepokračují právní nástupci nebo pokud není více žadatelů, anebo zanikla-li věc nebo právo, kterého se řízení týká; řízení je zastaveno dnem, kdy se správní orgán o úmrtí nebo zániku žadatele nebo o zániku věci nebo práva dozvěděl.*
13. Podle § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*
14. Dle § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *platnost dlouhodobého víza zanikne, jakmile nabyl právní moci rozsudek ukládající trest vyhoštění nebo je vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění.*
15. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nevypořádal všechny odvolací námítky. S touto námitkou soud nesouhlasí, neboť rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné. Z jeho odůvodnění jednoznačně plyne, z jakých skutkových zjištění vyšel, jaká ustanovení právních předpisů na zjištěný skutkový stav aplikoval a k jakým závěrům dospěl. Žalovaný se v dostatečném rozsahu vyjádřil ke všem hlavním odvolacím námitkám žalobce, a stejně tak bylo náležitě odůvodněno i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Není tedy pravdou, že by rozhodnutí správních orgánů neobsahovala náležitosti vyžadované § 68 odst. 3 správního řádu. Soud nadto uvádí, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námítky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13, www.nssoud.cz). K poukazu žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

problematickou situaci žalobce, podle níž se žalobce již několik let nachází v „jakési procesní pasti“, ze které zákon č. 326/1999 Sb. nezná rozumné východisko“, soud uvádí, že se nejedná o nosný důvod rozhodnutí žalovaného, který by byl autoritativní, ale o tzv. obiter dictum, kterým žalovaný nad rámec odvolacích námitek vyjádřil pochopení nad složitou pobytovou situací žalobce. Toto obiter dictum však nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Soud po prostudování odvolání žalobce ve znění jeho doplnění ze dne 19. 5. 2016 a žalobou napadeného rozhodnutí konstatuje, že rozhodnutí žalovaného je způsobilé soudního přezkumu, a námitky týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tudíž nejsou důvodné.

16. Dále soud hodnotil námitku, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, jestliže potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo vydáno v rozporu s jeho právním názorem vysloveným v původním zrušujícím rozhodnutí.
17. Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání.* Z uvedeného ustanovení plyne, že pokud správní orgán I. stupně v konkrétní právní věci nerespektuje závazný právní názor, zpravidla se dopustí závažného porušení citovaného ustanovení správního řádu. Takovým rozhodnutím dotčený účastník řízení má však vždy právo podat odvolání a takové pochybení namítat. Odvolací orgán pak má několik možností, jak s tímto rozhodnutím naložit. Předně a obvykle může uvedené rozhodnutí zrušit, což lze zcela jasně dovodit z § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, a vynutit si tak respektování svého právního názoru správním orgánem I. stupně. Zároveň to ale není jeho povinností, neboť správní řád mu takový postup výslovně neukládá. Odvolací orgán může totiž takové rozhodnutí změnit, jsou-li splněny podmínky uvedené v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, popř. podmínky obsažené v § 90 odst. 3 téhož předpisu. Konečně může odvolací orgán takové rozhodnutí potvrdit, a to tehdy, je-li ve výroku věcně správné (§ 90 odst. 5 správního řádu). Odvolací orgán tedy není vázán svým dřívějším právním názorem, neboť z žádného ustanovení správního řádu nelze dovodit, že by odvolací orgán nemohl již jednou vyslovený právní názor ve věci v pozdějším odvolacím řízení změnit. Tento závěr se jeví logickým i z toho důvodu, že proti rozhodnutí odvolacího orgánu již právní řád neposkytuje účastníkovi žádný řádný opravný prostředek a že rozhodnutí správních orgánů tvoří dohromady jeden celek (zásada jednotnosti). Bylo by proto v rozporu s účelem správního řízení, jestliže by odvolací orgán pod „tíhou“ svého dříve vysloveného právního názoru musel ve věci rozhodnout stejně, byť ve světle nových právně významných událostí (např. změna judikatury, právních předpisů či skutkového stavu) nebo pro věcnou nesprávnost svého dříve vysloveného právního názoru by byl přesvědčen o neslučitelnosti takového rozhodnutí s právním řádem. Odvolací orgán tedy nepostupuje v rozporu s procesními předpisy, jestliže svůj předchozí právní závěr v dané věci změní a rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako věcně správné potvrdí, i když prvoinstanční správní orgán tento jeho dřívější a pro něj závazný právní názor nerespektoval.
18. Z uvedených východisek soud v posuzované věci vycházel. Žalobce má pravdu, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 1. 3. 2016, č. j. MV-108251-12/SO-2013, konstatoval, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

usnesení správního orgánu I. stupně nemůže obstát s ohledem na žalobcem vybudované rodinné vazby na území České republiky a na to, že vyhoštění žalobce nebylo realizováno. Je však třeba zdůraznit, že žalovaný nezavázal správní orgán I. stupně k tomu, jakým procesním způsobem má ve věci rozhodnout, tedy ani k tomu, že nemůže opětovně zastavit řízení dle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu.

19. Dále je třeba upozornit na skutečnost, že oproti původnímu řízení před správním orgánem I. stupně byl doplněn skutkový stav zejména o rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 196/2013-49. Po vyhodnocení všech zjištěných skutečností a s přihlédnutím k závěrům žalovaného vysloveným v jeho rozhodnutí ze dne 1. 3. 2016, č. j. MV-108251-12/SO-2013, správní orgán I. stupně shledal, že jsou v projednávané věci dány důvody pro zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání dle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu. Žalovaný se se závěry správního orgánu I. stupně v žalobou napadeném rozhodnutí ztotožnil, přičemž náležitě vysvětlil, proč korigoval svůj původní názor. Žalovaný tedy nepostupoval v rozporu s žádným ustanovením správního řádu, pokud potvrdil jako věcně správné rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného tudíž nemůže být z tohoto důvodu nezákonné.
20. Soud dále uvádí, že se shoduje se žalovaným v tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo věcně správné. Z § 46 odst. 1 ve spojení s § 62 odst. 1 zákona o pobytu vyplývá, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu zanikne, jakmile se stane vykonatelným rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 9. 11. 2009, č. j. CPR-10775/ČJ-2009-9CPR-V237, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo žalobci uděleno, se stalo vykonatelným ke dni 31. 8. 2010, kdy nabyl právní moci rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2010, č. j. 8 Ca 356/2009-36 (pozn. soudu. - kasační stížnost proti uvedenému rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, www.nssoud.cz). Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2010, č. j. 8 Ca 356/2009-36, tedy nebyl zrušen a je třeba z něj v této věci vycházet. Z uvedeného plyne, že dne 31. 8. 2010 zaniklo žalobci povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, na základě něhož na území České republiky do té doby pobýval. V průběhu řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce tedy nedisponoval příslušným pobytovým oprávněním, které by šlo prodloužit. Nelze totiž prodloužit platnost doby pobytového oprávnění, jehož platnost zanikla. Správní orgány tak postupovaly správně, když řízení o žádosti žalobce ve smyslu § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu zastavily. Tento postup je též v souladu s judikaturou správních soudů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2018, č. j. 57 A 98/2017-50, www.nssoud.cz).
21. Žalobce při ústním jednání poukazoval na to, že jeho žalobě byl usnesením ze dne 30. 8. 2016, č. j. 15 A 128/2016-20, přiznán odkladný účinek. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. platí, že „*přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí*“. Pro projednávanou věc je podstatné to, že se pozastavují toliko účinky napadeného rozhodnutí, aniž by to mělo jakýkoli vliv na jeho právní moc. Dopady rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě se ve své judikatuře opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud. Ve svém rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*smyslem odkladného účinku žaloby je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

ochrana stěžovatelky před výkonem či jinými právními následky napadeného rozhodnutí, v jejichž důsledku by stěžovatelce mohla vzniknout nepoměrně větší újma než jiným osobám. Konkrétně jde o ochranu před tím, aby její pobyt na území České republiky byl nezákonný a aby tak nebyla nucena opustit území České republiky, protože žaloba stěžovatelky může být důvodná. Proto po přiznání odkladného účinku žalobě byl stěžovatelce pobyt prodlužován prostřednictvím pobytových štítků vydávaných na základě § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. **Následkem přiznání odkladného účinku však není prodloužení pobytového statusu** stěžovatelky, neboť rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2014 zůstává i nadále v právní moci a je třeba na něj hledět do doby pravomocného rozhodnutí soudu jako na zákonné a věcně správné. Není tedy možné, aby stěžovatelka byla stále ve fázi před vydáním (odvolacího) rozhodnutí...“ (důraz doplněn zdejší soudem). Z uvedeného plyne, že odkladný účinek, který soud žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného v této věci přiznal, měl za následek pouze to, že další pobyt žalobce na území České republiky po dobu trvání odkladného účinku nebyl nelegální a byla sistována jeho povinnost vycestovat. Jak ovšem jednoznačně vyslovil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku, přiznáním odkladného účinku nedošlo k prodloužení pobytového statusu, neboť platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ex lege zanikla vykonatelností rozhodnutí o jeho správním vyhoštění ke dni 31. 8. 2010. To znamená, že žalobce počínaje dnem 1. 9. 2010 nebyl držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu, a proto nemohl žádat o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Přiznání odkladného účinku správní žalobě tedy nemělo na pobytový status žalobce na území České republiky žádný vliv.

22. Soud dále uvádí, že v dané věci nemohla být řešena přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť řízení bylo zastaveno a o žádosti žalobce nebylo meritorně rozhodováno. Proto správní orgány nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, nebo dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, www.nssoud.cz). K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, www.nssoud.cz, zdejší soud uvádí, že závěry uvedeného rozsudku nelze na posuzovanou věc vztáhnout. Předně je třeba zdůraznit, že v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že v něm obsažené závěry nelze v žádném případě paušalizovat, jelikož v dané věci byl právní názor učiněn s ohledem na specifické okolnosti jím posuzovaného případu. Dále je nutné poukázat na to, že v uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem pojmu „*důvody na vůli cizince nezávislé*“ obsaženého v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jakožto okolnosti zhojující opožděné podání žádosti o pobytové oprávnění. Z uvedeného plyne, že Nejvyšší správní soud posuzoval zcela jiné instituty za zcela jiných skutkových okolností, než které jsou předmětem nynějšího řízení. V nyní posuzované věci tedy správní orgány neměly povinnost zohlednit dopady usnesení o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce.
23. Za této situace neshledává soud rozhodnutí žalovaného nezákonným a vnitřně rozporným. Žalovaný neporušil ani zásadu právní jistoty, přiměřenosti a předvídatelnosti správních rozhodnutí, jakož ani zásadu, aby ve stejných věcech orgány veřejné moci rozhodovaly obdobně, neboť jeho rozhodnutí odpovídá tomu, jak správní orgány v těchto skutkově obdobných případech rozhodují. Současně se žalovaný výslovně vypořádal s odůvodněním toho, proč a na základě jakých skutečností korigoval svůj původní právní názor.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Rozhodnutí správních orgánů není ani projevem přepjatého formalismu, neboť výklad dotčených právních norem provedly plně v souladu s jejich jazykovým zněním, systematikou i smyslem. Námitky žalobce jsou tedy nedůvodné.

24. Nedůvodná je i obecná námitka žalobce, že nebyl zjištěn dostatečně skutkový stav. K tomu soud uvádí, že správní orgány opatřily dostatečné podklady pro jejich závěr, že žalobci ve smyslu § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zanikla platnost jeho dlouhodobého pobytu ke dni 31. 8. 2010 v důsledku jeho někdejšího vykonatelného správního vyhoštění, a proto mu nebylo možné prodloužit dobu platnosti povolení k tomuto pobytu, jehož platnost zanikla.
25. K argumentaci žalobce spočívající v tom, že požadavek žalovaného na osobní podání žádosti v zemi původu žalobce je nesmyslný a pro žalobce nespravedlivý, soud uvádí, že tato argumentace je zcela irelevantní, neboť v tomto řízení se neřešila otázka povinnosti žalobce podat osobně žádost o pobyt v zemi původu. Tato otázka byla předmětem přezkumu v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 110/2018.
26. Soud závěrem uvádí, že vnímá lidský aspekt tohoto případu, nicméně je limitován zákonnou úpravou a procesními pravidly, což mu neumožňuje složitou pobytovou situaci zohlednit.
27. Soud se nezabýval obsahem protokolu o výsledku manželky žalobce ze dne 5. 10. 2018, který soudu při ústním jednání předložil právní zástupce žalobce, neboť tento protokol nebyl navržen jako důkaz.
28. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 10. října 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)